

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7CdoPr/14/2023
Identifikačné číslo spisu:	1316213361
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1316213361.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Ing. T. X., narodenej. XX. G. XXXX, E., A. č. 9, právne zastúpenej doc. JUDr. Jozef Tekeli, PhD. & Associates, s.r.o, Košice, Hlavná 25, IČO: 52 651 258, proti žalovanej Mestskej časti Bratislava - Devínska Nová Ves, Bratislava, Novoveská č. 17/A, IČO: 00 603 392, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-11Cpr/5/2016 (pôvodne na Okresnom súde Bratislava III), o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. augusta 2020 sp. zn. 2CoPr/3/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. augusta 2020 sp. zn. 2CoPr/3/2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě l š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 4. júla 2017 č. k. 11Cpr/5/2016-45 zamietol žalobu a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v plnej výške. Mal za preukázané, že pracovný pomer vznikol zvolením, vymenovaním obecným zastupiteľstvom, špecifickým spôsobom, ktorý upravuje zákon č. 369/1990 Z. z. o obecnom zriadení (ďalej aj „zákon o obecnom zriadení“). Uviedol, že v tomto prípade je zákon o obecnom zriadení lex specialis voči Zákonníku práce a v prejednávacom prípade nedošlo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru tak, ako to má na mysli ustanovenie § 68 Zákonníka práce. Preto sa podľa neho žalobkyňa nemohla ani domáhať určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Zákonná úprava jej dávala možnosť sa domáhať v správnom konaní určenia podľa ustanovenia § 337 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“), že jej funkcia hlavného kontrolóra naďalej trvá, nie však určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade zrušenia uznesenia zastupiteľstva, ktorým bola žalobkyňa zvolená za miestneho kontrolóra a ktorým bol starosta poverený, aby s ňou uzatvoril pracovnú zmluvu (a to, že tieto uznesenia boli právoplatne zrušené rozhodnutím súdu nebolo sporné), starosta nebol oprávnený uzatvoriť s ňou pracovnú zmluvu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pracovná zmluva č. XX/XXXX, od ktorej žalobkyňa odvodzuje svoje nároky, je neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia

§ 17 ods. 2, 3 Zákonníka práce.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 12. augusta 2020 sp. zn. 2CoPr/3/2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Jedným z predpokladov pre výkon funkcie hlavného kontrolóra v zmysle § 18a zákona o obecnom zriadení, je jeho zvolenie do funkcie hlavného kontrolóra s tým, že všetky predpoklady pre výkon funkcie musí hlavný kontrolór obce spĺňať po celý čas výkonu tejto funkcie. Pracovný pomer hlavného kontrolóra obce má svoje špecifikum, keď jeho založenie pracovnou zmluvou je nárokom osoby, ktorá bola do funkcie hlavného kontrolóra obce zvolená voľbou obecným zastupiteľstvom. V prejednávanej veci podľa odvolacieho súdu žalobkyňa musela byť najprv platne zvolená Miestnym zastupiteľstvom Mestskej časti - Devínska Nová Ves a až následne došlo k uzatvoreniu pracovnej zmluvy s obcou (Mestskou časťou Bratislava - Devínska Nová Ves), pretože hlavnému kontrolórovi vzniká po zvolení nárok na uzavretie pracovnej zmluvy s obcou. V predmetnej veci bolo vyhlásené uznesenie, ktorým bol schválený návrh na vyhlásenie voľby miestneho kontrolóra, ako aj uznesenie o zvolení žalobkyne do funkcie miestnej (hlavnej) kontrolórky zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2016, č. k. 6S/264/2014 - 49, právoplatného dňa 07.06.2016. Podľa odvolacieho súdu tento skutkový stav potom znamená, že pokiaľ absentuje voľba žalobkyne do funkcie hlavného kontrolóra, nemohol žalobkyňa vzniknúť ani nárok na uzavretie pracovnej zmluvy na druh práce hlavný kontrolór. Ak bola so žalobkyňou uzatvorená pracovná zmluva na druh práce hlavného kontrolóra bol tento postup v rozpore so zákonom o obecnom zriadení. Pre posúdenie platnosti uzavretia pracovnej zmluvy žalobkyne so žalovaným bolo potrebné podľa odvolacieho súdu subsidiárne použiť ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce, v zmysle ktorého, ak Zákonník práce v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy upravené Zákonníkom práce všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Odvolací súd následne konštatoval, že podľa § 39 Občianskeho zákonníka je pracovná zmluva medzi žalobkyňou a žalovaným neplatný právny úkon, pretože svojím obsahom odporuje zákonu o obecnom zriadení (žalobkyňa nebola platne zvolená do funkcie hlavného kontrolóra, čo je podmienkou uzatvorenia pracovnej zmluvy).

2.2. Odvolací súd mal za to, že na základe absolútne neplatnej pracovnej zmluvy žalobkyne so žalovaným nemohol vzniknúť ani pracovný pomer a neexistujúci pracovný pomer nie je ani možno skončiť právnym úkonom vyvolávajúcim právne účinky skončenia pracovného pomeru. Žalobkyňa síce kvalifikovala úkon žalovaného vyjadrený v liste zo dňa 08. júna 2016, ktorým jej oznámil zánik funkcie hlavného kontrolóra, za úkon okamžitého skončenia pracovného pomeru, avšak vzhľadom na to, že jej pracovný pomer bez platnej voľby nemohol platne vzniknúť, nebol platným právnym úkonom a následne s úkonom žalovaného zo dňa 08. júna 2016 nemohli byť spojené ani účinky skončenia pracovného pomeru. Odvolací súd uviedol, že list žalovaného zo dňa 08.06.2016 nebolo možné považovať za jeden zo spôsobov skončenia pracovného pomeru. Predmetný list bol podľa obsahu len vyjadrením názoru žalovaného na neexistenciu pracovného pomeru žalobkyne. Žalovaný pracovný pomer so žalobkyňou ukončil bezprostredne potom, ako sa o neplatnosti jej voľby do funkcie hlavného kontrolóra dozvedel. Odvolací súd poukázal na to, že faktický pracovný pomer vzniká v dôsledku takých väd pracovnej zmluvy, ktoré spôsobujú jej neplatnosť, nevzniká teda právnym úkonom platnej zmluvy, ale ako dôsledok neplatnej pracovnej zmluvy. Mal za to, že ak na základne neplatnej pracovnej zmluvy bola zamestnancom už vykonaná práca, do minulosti tento vzťah treba vysporiadať tak, ako by bola pracovná zmluva platná, ale do budúcnosti po skončení pridelovania práce v akomkoľvek okamžiku treba hľadiť na pracovnú zmluvu ako neplatnú. Tento záver bolo potrebné podľa odvolacieho súdu aplikovať aj na prejednávanú vec, keďže skutkový stav zodpovedal práve faktickému pracovnému pomeru, na ktorý sa aplikuje ochrana ustanovením § 17 Zákonníka práce. Takýto postup je vyjadrením zvýšenej ochrany zamestnanca v prípade neplatnosti právneho úkonu, v súdnej veci pracovnej zmluvy a práve korektným vysporiadaním právnym následkov predmetnej právnej situácie.

2.3. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uviedol, že boli právne irelevantné, keďže boli založené na predpoklade platnosti vzniku jej pracovného pomeru so žalovaným. Skutočnosti a argumenty žalobkyne neboli spôsobilé zvrátiť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, vzhľadom na správny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti pracovnej zmluvy žalobkyne.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 420 písm. f) a z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolateľka žiadala, aby najvyšší súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s odvolacím súdom zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľka namieta v súvislosti s nedostatkom riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa podľa nej nedostatočne vysporiadal s jej hmotnoprávnymi námietkami. Mala za to, že odvolací súd sa nezaoberal absenciou zákonného dôvodu pre zánik funkcie hlavného kontrolóra podľa zákona o obecnom zriadení a SSP, nezohľadnil dvojaký vzťah, ktorým je funkcia hlavného kontrolóra charakteristická ako pracovnoprávny vzťah a vzťah funkčný. Neposúdil relevantnosť uznesenia o voľbe ako predpokladu pre výkon funkcie hlavného kontrolóra, a dôsledkov od neho sa odvíjajúcich. Nevysporiadal sa s okolnosťami vzniku pracovného pomeru žalobkyne, nevzhliadol uznesenie o voľbe hlavného kontrolóra ako správny akt a obmedzil sa len na konštatovanie neplatnosti pracovnej zmluvy. Dovolateľka poukázala na to, že odvolací súd neplatnosť pracovnej zmluvy vyvodil nesprávne a izolované len optikou súkromnoprávných inštitútov neplatnosti podľa Zákonníka práce a Občianskeho zákonníka. Tvrdila, že bolo potrebné zohľadniť predpoklad a okolnosti vzniku tohto pracovného pomeru, ktorý vznikol z roviny verejnoprávnej - t. j. z platného a správneho administratívneho aktu. Podľa dovolateľky sa odvolací súd zároveň nevysporiadal s otázkou, akým spôsobom a formou je potrebné ukončiť pracovnoprávny vzťah žalobkyne po tom, čo správny súd zrušil uznesenie obce o jej zvolení do funkcie kontrolórky. Súd v základnom konaní nesprávne zamieňali stratu predpokladu u žalobkyne na výkon dohodnutej práce (výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1 Zákonníka práce) a skončenie pracovného pomeru ex lege (podľa § 18a ods. 11 v spojení s § 18a ods. 8 písm. a) až g) zákona o obecnom zriadení). Dovolateľka uviedla, že žalovaná obec mala na základe súdneho rozhodnutia pristúpiť k najbližšiemu zákonom možnému spôsobu vysporiadania právnej pozície žalobkyne a to prostredníctvom uplatnenia výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod. 1 Zákonníka práce pre nesplnenie predpokladov na výkon dohodnutej práce. Z uvedených dôvodov považovala odôvodnenie napadnutého rozsudku za nedostatočné a arbitrárne.

3.2. Za nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobkyňa považovala posúdenie zániku, resp. trvania jej funkcie ako miestnej (hlavnej) kontrolórky. Dovolateľka mala za to, že v prípade zrušenia uznesenia o voľbe a zvolení hlavnej kontrolórky z dôvodu nezákonne stanoveného kvalifikačného predpokladu na požadované vzdelanie hlavného kontrolóra, nemôže byť dovolateľka postihovaná ako zamestnanec a slabšia strana, skončením pracovnoprávneho vzťahu žiadnym zo zákonných spôsobom foriem predvídaných Zákonníkom práce. Uviedla, že v rámci právnej istoty mal byť pracovný pomer skončený náležitým a zákonným spôsobom pre stratu predpokladu na výkon dohodnutého druhu práce podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1 resp. 2 Zákonníka práce. Podľa dovolateľky sa pracovný pomer hlavného kontrolóra nezakladá voľbou, pričom voľba je len predpoklad uzatvorenia pracovného pomeru. Zánik predpokladu na výkon dohodnutého druhu práce nespôsobuje ipso facto skončenie pracovného pomeru. Poukázala na to, že problematika interpretácie kvalifikačného predpokladu kontrolóra („minimálne úplne stredné vzdelanie“) bola predmetom viacerých protichodných rozhodnutí najvyššieho súdu SR, pričom do dnešného dňa nebolo vydané žiadne zjednocujúce stanovisko. Žalobkyňa uviedla, že nejednotnosť výkladu kvalifikačnej požiadavky založila zrušenie uznesenia o voľbe žalobkyne, v čoho dôsledku jej bolo ukončené vykonávanie funkcie hlavného kontrolóra a pracovná zmluva, a to mimo akéhokoľvek zákonom stanoveného spôsobu. Nesprávny postup vysporiadania pracovnoprávneho vzťahu žalovaného ako zamestnávateľa nemôže byť na ujmu dobromyseľnému zamestnancovi (žalobkyňi), ktorý žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť ani stanovenie kvalifikačných predpokladov pre funkciu hlavného kontrolóra, jeho voľbu, či ich zrušenie súdnym rozhodnutím.

4. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril a žiadal, aby dovolací súd odmietol resp. zamietol podané dovolanie v celom rozsahu a zaviazal dovolateľku k náhrade trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesením z 28. februára 2023 sp. zn. 7Cdo/60/2021 dovolanie žalobkyne odmietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Dovolací súd zopakoval záver odvolacieho súdu a konštatoval, že z oboch rozhodnutí súdov nižšej inštancie bolo zrejmé, z ktorých skutočností súdy vychádzali a ako

dospeli k právnomu názoru, že pracovná zmluva je neplatná. Najvyšší súd mal za to, že súdy nižšej inštalácie dostatočne posúdili pracovný pomer dovolateľky a svoje závery dostatočne odôvodnili. Pri dovolaní námietke nesprávneho právneho posúdenia dovolací súd dovolanie odmietol, pretože pre nesformulovanie právnej otázky nebolo vymedzené prípustnými dovolacími dôvodmi. Konštatoval, že aj keď dovolateľka formálne dovolanie odôvodnila nesprávnosťou právneho posúdenia, právnu otázku od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá nebola v dovolaní praxi vyriešená, neformulovala. Dovolací súd mal za to, že dovolateľka len polemizovala s právnymi úvahami odvolacieho súdu, spochybňovala ich a kritizovala, čo nezodpovedalo kritériu vymedzenia prípustnosti dovolania dovolacím súdom.

6. Na základe sťažnosti žalobkyne Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) nálezom z 07. septembra 2023 č. k. III ÚS 315/2023-31 rozhodol, že najvyšší súd uznesením z 28. februára 2023 sp. zn. 7Cdo/60/2021 porušil základné právo žalobkyne na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyššiemu súdu uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 442,38 eur a zaplatiť ich právnomu zástupcovi žalobkyne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6.1. Ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd len zopakoval záver odvolacieho súdu, že pre absenciu platného zvolenia žalobkyne do funkcie jej nevznikol nárok na uzatvorenie pracovnej zmluvy, ktorá ak bola napriek tomu uzavretá, tak je absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom. Hoci z odôvodnení súdov v základnom konaní boli zrejmé úvahy, z ktorých bolo možné pochopiť, ako dospeli k záverom o neplatnosti pracovnej zmluvy, nijako sa nevysporiadali s podstatnou argumentáciou žalobkyne. Ústavný súd uviedol, že ak súdy pracovnú zmluvu vyhodnotili ako absolútne neplatnú pre rozpor so zákonom z dôvodu, že správny súd zrušil uznesenie o zvolení do funkcie, mali sa vysporiadať s námietkou žalobkyne, že pre prezumpciu správnosti a platnosti správnych aktov v čase uzavretia pracovnej zmluvy existovalo platné a účinné uznesenie o zvolení do funkcie. S tým potom súvisela aj námietka, že absolútnu neplatnosť právneho úkonu treba posudzovať podľa okolností v čase uskutočnenia, čo vylučuje uzatvorenie pracovnej zmluvy v rozpore so zákonom. Podľa ústavného súdu sa súdy v základnom konaní nevysporiadali ani s argumentáciou, že iba v prípade zákonom ustanoveného dôvodu podľa § 18a ods. 8 zákona o obecnom zriadení funkcia kontrolóra zanikne a len spolu s takýmto zánikom funkcie zanikne automaticky podľa § 18a ods. 11 predmetného zákona aj pracovný pomer. Preto bolo potrebné sa vysporiadať aj s tým, či súdy správne stotožnili pojmy zánik funkcie a skončenie pracovného pomeru a rozlišovali, že medzi žalobkyňou a mestskou časťou šlo nielen o funkčný, ale aj pracovnoprávny vzťah. Pre konštatáciu o dostatočnom a presvedčivom rozhodnutí súdov bolo podľa ústavného súdu potrebné, aby žalobkyňa dostala na túto racionálnu argumentáciu zrozumiteľné odpovede. Preto nebolo možné súhlasiť s najvyšším súdom, že rozhodnutia súdov nižšej inštalácie sú dostatočne odôvodnené a nebolo potrebné, aby dovolací súd reagoval na námietky žalobkyne.

6.2. Ústavný súd sa nestotožnil ani s argumentáciou najvyššieho súdu, že žalobkyňa len polemizovala s právnymi názormi odvolacieho súdu a prosto ich spochybňovala. Žalobkyňa v dovolaní jasne a zreteľne uviedla, prečo nie je správne právne posúdenie súdov nižšej inštalácie. Nesprávnosť žalobkyňa jasne zadefinovala tým, že súdy sa vôbec nevysporiadali s tým, že do času zrušenia uznesenia o zvolení bolo toto platné, účinné, vyvolalo zamýšľané právne účinky, a preto v čase uzatvorenia nebola pracovná zmluva v rozpore so zákonom, čo vylučuje jej absolútnu neplatnosť. Preto táto kritika nesprávnosti právneho záveru odvolacieho súdu bola dôvodne spolu s ostatnými predpokladmi prípustnosti dovolania súčasťou dovolaní argumentácie. Zároveň nebolo možné súhlasiť s najvyšším súdom, že žalobkyňa právnu otázku neformulovala. Žalobkyňa sa najvyššieho súdu pýtala „Či zrušenie uznesenia zastupiteľstva o jej zvolení do funkcie kontrolóra je stratou predpokladu na výkon dohodnutej práce, pre ktorú s ňou žalovaný (mestská časť) musel skončiť pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce, a nie pre zánik jej funkcie zo zákonom nepredvídaného spôsobu“ Preto záver najvyššieho súdu, že žalobkyňa nesformulovala právnu otázku, len polemizovala s právnymi závermi súdom a kritizovala ich, bol formalistický a rozpore s dovolacou argumentáciou. Úlohou najvyššieho súdu bude, aby sformuloval jasné posúdenie toho, či a prečo sú právne závery odvolacieho súdu v rovine podústavného práva správne, keďže ich správnosť nemožno oprieť o žiadne z jeho

predchádzajúcich rozhodnutí.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v náleze z 07. septembra 2023 sp. zn. III ÚS 315/2023 (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov).

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z.) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

9. So zreteľom na povahu a účel dovolacieho konania dospel najvyšší súd k záveru, že v danej procesnej situácii, ktorá nastala po náleze ústavného súdu, pre dosiahnutie zmyslu a podstaty jeho nálezu zo 07. septembra 2023 sp. zn. III. ÚS 315/2023 prichádza v dovolacom konaní do úvahy len zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu porušenia práva žalobkyne na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP konaním odvolacieho súdu. Za danej situácie bude preto potrebné vysporiadať sa s podstatnou argumentáciou žalobkyne týkajúcou sa prezumpcie správnosti a platnosti správnych aktov v čase uzavretia pracovnej zmluvy, s námietkou ohľadom posudzovania absolútnej neplatnosti právneho úkonu a s námietkami ohľadom stotožnenia pojmov zániku funkcie a skončenia pracovného pomeru, tak ako je to uvedené v predmetnom náleze (bod 6.1). Najvyšší súd zároveň uvádza, že vzhľadom na závery ústavného súdu bude potrebné sa vysporiadať aj s právnym posúdením, ktoré namietala žalobkyňa, keďže odvolací súd sa ním nezaoberal (bod 6.2).

10. Vyššie uvedené vedie najvyšší súd k záveru, že v danej procesnej situácii, ktorá nastala po rozhodnutí ústavného súdu, pre dosiahnutie zmyslu a podstaty nálezu prichádza v dovolacom konaní do úvahy len zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

12. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.